

Annotation

Nemchinov I. "Negative identity" (to the determination of the sources of apophatic tradition in the Russian thought). The article is dedicated to a study of the process of Russian self-identification. The author analyzes Hesychasm and Corpus Areopagiticum as the sources of the formation of apophatic tradition in the Russian medieval thought.

Key words: hesychasm, Areopagiticum, identity, apophatica, cataphatica.

*Облова Л. А.
Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова*

ДОЛЕНОСНІСТЬ БУТТЯ ЯК ПІДСТАВИ

В статті досліджується доленосна сутність буття як такого. На підставі досвіду М. Гайдеггера здійснюється спроба усвідомлення справжньої сутності буття як такого через осмислення природи шляху буття як підстави. Зусилля зроблене на феномені долі (запитування, яке неможливо обійти) через показ відчуженого уявлення про долю як фатум (непохитну визначеність) чи фортуна (нерозумну напередвизначеність). Стверджується, що доленосність буття як підстави є добровільною послухністю сутності людини.

Ключові слова: доля, доленосність, імпульс долі буття, свобода, необхідність.

Вступ. Проникнення в світ атома і вивільнення атомної енергії „повернуло” людину ХХ століття до буття як такого. Інакше кажучи, буття як таке „повернулося” до людини ХХ століття вступом в епоху „атомної енергії” і прирекло бути „представником” всіх „здобутків” минулих „епопей” техномислення. М. Гайдеггер відмічає, що в ХХ столітті „Dasein людини відзначено атомною енергією” [1, с. 201]. Це знамення епохи. Людину ХХ століття будуть пам’ятати не як таку, яка вперше спробувала себе клонувати, чи таку, яка знищувала себе в концтаборах чи репресіями, чи високочастотним радіовипромінюванням (ВЧРВ). Або труїла себе генномодифікованими речовинами, потужними бактеріями, наприклад, ботулотоксином², хімікатами, наприклад, дефоліантом³. А як ту, що „висадила в повітря” основопокладаючу (височайшу) підставу. Підірвала „макросвіт”. Яка „захопилася” мисленням, що „рахає” (подрібнює світ). І собою (крізь свій пізнавальний досвід) розрізнила розрахунок, тобто механічне мислення і думку, тобто гідне мислення. Одним словом, „калькулятивне” мислення і мислення як таке.

Посилання на „атомність” століття необхідне задля потреби показати на що наразилась людини ХХ століття. Вивільнення атомної енергії було вивільнення небаченої сили. Для виміру її “ударної хвилі” звичайна шкала виявилась непридатною. В епоху Нового часу людині раптом стало несила “грунтовно” пізнати дійсність і експеримент над природою зненацька розгорнувся несамовитістю людського. В гонитві за сущим втрата буття не піддавалась підрахунку. Прийшов час усвідомити

² Ботулотоксин – бактеріологічна зброя. 1г отрути умиєтвляє 8 млн. людей.

³ Дефоліант – „ейджент оранж” – хімікат. Був використаний у В’єтнамі. В результаті знищено 2 млн. людей.

втрачене і спробувати “виправити” становище. Особливість доленосного звертання буття як такого до сутності людини корениться в добровільному усвідомленні людиною ХХ століття необхідності зосередитись на межі того, що відбувається, або бути „по ідеї”. Мова йде не про стягнення всіх можливих і неможливих сил в одну точку задля ставання „центром” (новим сурогатом спасіння). І не про зібрання навколо буття задля хороводів і веселощів – марнування часу через розчарування в споконвічному. А про \square амо наказ привести себе в стан такого „порядку”, за якого духовні сили проявляються несподівано і на повну міць. Вихід людини як людини з кризового становища „фальшивого” мислення – наважитись на думку, спрямовану на остаточну міру. Водночас це не заклик для групи окремих людей, які відзначились відповідальністю чи добродієністю. Людина ХХ століття *вся* (щодо духу – кожна і цілком) залучена до небувалого і покликана імпульсом буття.

Таким чином безпосередня вимога (необхідність) імпульсу буття щодо людини „атомної епохи” свідчить про те, що людина ХХ століття не може обійти стороною феномен долі. Інакше кажучи, прийшов час осмислити, що повне відкидання чогось *більшого в собі*, що володарює „ударною хвилею” потужністю непередбачуваного (безкінечного) радіусу дії і остаточне покладання виключно на свою волю об’єктивно знищує власне людське – споконвічність. Водночас людина має точно утримувати думку про те, що доленосність буття немає нічого спільного ні з фаталізмом, ні з примхливістю того, що йде назустріч.

Метою статті є розгляд феномену долі в контексті метафізики ХХ століття; визначення справжньої сутності буття як такого, показ природи шляху буття як підстави. Доленосність буття як підстави є здобутком М. Гайдеггера.

Основна частина. Коли мова йде про доленосний характер буття, перш за все необхідно виділити два моменти:

- напередвизначеність, яка є безумовно „відскакуючою” (мова йде про майбуття, грядущє);

- спонтанність (йдеться про самостійність рішень (прийнятність). Доля відзначається в марафоні епох, проте не в ланцюзі часових вимірів. Доленосність – це особлива (ігрова) послідовність (погодженість). Доля приймає споконвічні рішення, тому категорична (непередбачувана) в своїх „ви роках”. В долі передбачуване єдине – непередбачуваність. Не одне, а єдине!

Саме одночасність цих двох моментів (напередвизначеність і спонтанність) і є „суть” імпульс („ударна хвиля”) долі буття, що вперше і востаннє відкриває себе в ХХ столітті через досвід (відзнаку або вирок) М. Гайдеггера.

М. Гайдеггер в розмислах про імпульс долі буття часто говорить про те, що мовний зворот „посыл судьбы бытия” (рос., переклад О. Коваль) не піддається розсудковому мисленню через його занурення в предметне приставляння. Тому навмисне розуміння феномену долі нездійснене і мрійливе. Вловити феномен долі можна тільки мислячи амбівалентно, адже доля парадоксальна.

Починати завжди потрібно з зауважень по термінології. Тому поглянемо на нормативне визначення, згідно якого доля є „поняттям-міфологемою, що позначає

першу (міфологічну в своїй основі) форму осягнення детермінованості людського буття” [2, с. 167]. Це задає напрям на щось споконвічне і одночасно детерміноване. Також потрібно звернутися до М. Гайдеггера, який вважав, що „буттєвий імпульс долі: дитина, яка грає” [2, с. 190]. Це багато що прояснює. Особливо людині, яка охоплена скепсисом. Тому не будемо деталізувати. Слід відразу налаштуватися на те, що доленосність немає відношення ні до термінів, ні до словесної еквілібристики. Буттєвий імпульс долі позначає не межу „земельної ділянки” (твою ситуацію), а межу тієї „землі” у якої немає ділянок. Є тільки гра гри. Буттєвий імпульс долі має відношення до підстави. Тому „говорить” символічно, абсолютно зрозуміло.

Варто тільки торкнутися феномену долі, як відразу починаються розмови про фаталізм, волюнтаризм, тоді як сама доля опиняється осторонь. Спробуємо ігнорувати рок, який з’являється під виглядом необхідності, і обійти волю, яка є можливою свободою, і завітаємо до долі як такої (доленосності).

Традиційна метафізика помилково протиставляє свободі необхідність, заганяючи їх в розряд антиномій. Це супроводжується ототожненням свободи з вседозволеністю, а необхідності з даністю. Парадоксальний погляд показує, що свобода як така є межею. Вона – границя, і протистоїть свободі не необхідність, а примус. А примус є ні чим іншим, як духовною вседозволеністю. Необхідність, в свою чергу, є несподіваністю. Вона – слухність, „кайрос” (Бультман), тому протистоїть необхідності не свобода, а примха. Значить примха (непокора) як така є „суть” духовною нужденністю, рабством.

Придивимось пильніше: людина, яка змушена діяти згідно норми „все дозволено”, так само, як і людина, яка віддає накази, керуючись нормою „все дозволено”, ведуть між собою „холодну війну”. Їх відношення корисливе, адже є діянням по потребі. Норма „все дозволено” ставить людей в позицію один проти іншого, що автоматично вимагає долати один одного. Це відбувається через те, що примус так само, як і вседозволеність (примха і рабство), долають межу, якої немає (свободу (необхідність), яку не сприймають), і опиняються в ситуації глобальної залежності один від одного. Їх діяння до безтями однакові, одноманітні, тому пустотні, марні, спустошені з одного боку і важкі, вітійоваті, болючі з іншого.

Вседозволеність, яка насправді є змушеною свободою, агресивна і тисне. Вона під виглядом блага вимагає не самостійного прийняття рішень, а виконання нав’язаної волі. Тому використовує Іншого. Той, хто підпадає під тиск, вимушено (не щиро) виконує накази і приховує своє дійсне ставлення. Як вдало відмітив Б. Спіноза: „ніхто, безумовно, не попадається на лестощі так, як зарозумілі люди, які бажають бути першими, але не бувають ними” [3, с. 308]. Зовнішнє виконання обов’язку в поєднанні з внутрішньою незгодою з тим, що вимагається, формує конформіста. Це завжди змушене діяння, що є не безкорисливим виконанням, а таким, що очікує компенсації, відплати. Воно справджує принаду і воліє втішитись або похвалою, або жаданим. Примус віджучує людину від своєї сутності, від одкровення і сприяє підлабузництву, жадобі, запобігливості, хитрощам. Той, хто керує пронозливою людиною, не служить істині, а підкорює споконвічність за рахунок покірливої зручності корисливого. По

думці М. Гайдеггера: „все велике має начало у величі. А начало в величі завжди є величним. З малого ж починається лишень мале, сумнівна велич якого несе собою спрощення; з малого починається зневіра, яка, в принципі, також може стати великою, коли мати на увазі розміри повного знищення” [4, с. 100]. Тому виконання належного на підставі вседозволеності і примусу є нахабним і порожнім. Це штучне і одночасно примхливе ставлення до “більшого в собі”

Між „вседозволителем” і „виконавцем волі вседозволителя” (лакузою) існує причинно наслідковий зв'язок. Тобто зовнішнє обмеження, що позбавляє обох самодостатності. Вони підживлюють один одного власною слабкістю і по черзі доводять свою силу, спрямовуючи своє „доведення” далеко не на “Щось”, а на дещо в собі.

Втягування свободи і необхідності в суперечливе мислення сформувало стійке і невірне розуміння долі або як визначеність шляху людини наперед (як даність, те, що неможливо змінити), або як примхлива сутність, яка на свій розсуд повертається до людини раз позитивним, раз негативним боком, визначаючи двоякість становища людини. ХХ століття крізь себе показує недолугість розуміння долі як статичної чи примхливої даності, яка потребує доповнень „супротивника”. Майбуття, яке рухається назустріч з „нізвідки”, тобто з самої себе і спонтанність долі, що пульсує послідовно, хоч і не передбачливо (єдино), так само, як свобода і необхідність, не суперечливі. Майбуття приходить через власну „імпульсивність”, тому не щільне. Тобто те, що просто „кличе”⁴ (закликає, штовхає, „б'є”), і є майбуття. А імпульс, який крім спонування здатний на самообмеження, є „влучною хваткою” належного. Природність, ество, а не дещо смугасте.

Майбуття не тисне, адже прагне власних рішень. Воно лише невимушено спонукає, тобто задає напрямок. Той, хто приймає „власне рішення”, виконує належне добровільно, без ухилень. Таке невідчужене служіння не потребує „викручуватись” і тікати від обов'язку, а спрямовує на послідовне і повне виконання свого безумовного завдання. Імпульс долі буття не поточний (біжучий). А значить не плинний і, так би мовити, „не сучасний”. Водночас і не статичний (позбавлений виразності). А значить не заціпенілий. Він „наперед” (передніше, давніше, перед тим як, насамперед) визначеності суб'єкт-об'єктного відношення. Отже, імпульс долі буття – і скачок, і спокій. Точніше – їх синхронність. Таким чином, доля – це те, що є „до” розколу сутності людини і буття як такого. Єдине людського і буттєвого – буттєве посилення людини як людині. Як грядуще є служінням, так само спонтанність є смиренням. Отже, доля – смиренне служіння чи служіння „з миром”.

Доля динамічна і не співпадає з вирішальною визначеністю всього наперед фатуму. Доля – це не знання майбуття, а обшир (місце, поле, роздолля, простір) де людина вперше відпущена на свободу, в просвіт дарованих їй сутнісних можливостей.

⁴ До слова, мова йде про „зов”, який засвідчує особливе „місце” в людині, тобто те, що вона в собі не пізнала.

Доля – відпускна людині.⁵ Вона внутрішній зв'язок „всього” з „усім”, який надає одиничному автономності. Не конкретності, а самодостатності. Того, що не відмежовує, проте розрізняє.

Отже, доля – не свобода, але і не несвобода. Доля – особлива (необхідна) свобода людини. Не воля, а автономне місце, де людина завжди є собою, свобода як така.⁶ Це діяння, що ґрунтує свої дії на власній думці і не вразлива для впливу Чужого. Доля – абсолютна спонтанність, що має своїм стрижнем веління свободи (несподіваність) і слухність необхідності (послідовність). Це заклик до власне людського (не біологічно-психологічного, не соціального), неповторного, самодостатнього в ній. До Іншого. Чого неможливо позбавитись, і що приймається беззастережно. М. Мамардашвілі називав власне людським *лице*, на відміну від речі [5, с. 33]. М. Гайдеггер – *сутність*, на відміну від змісту.

Крізь долю людина залишається в „місцевості буття”, тобто є споконвічно „осілою” (такою, що вміє бути собою – мислячою істотою). Доля є місцем зустрічі людини з суттєвим, а не дріб'язковим чи гігантським в собі. Тобто будучи безумовною, доля є абсолютною умовою усвідомлення справжньої сутності світу людини. Саме доля передає людині одкровення того, що немає різних сутностей. Є єдина сутність, що повертається різними „доксами”. Справжня сутність не дволика, а є „пара” (поряд крізь відхилення). Одним словом, сутність людини як людини – в філософії, в дивній можливості одномоментно спостерегти різні сторони одного й того самого. Або хвилюватися за споконвічне в собі кожному постійно і неповторно. Отже доля людини – філософувати.

Буттєвий імпульс долі (майбуття) – це істинна спроба прояснити, що таке споконвічна ситуація людини в світі (її справжнє становище). Тобто те, без чого немає людини в будь-яких її проявах. Інакше, побачити людину без життєвих нашарувань. Людина як така – це буттєвість буттєвості, це звернення на буттєвість самого буття. Отже, доля – це повне втримання буття через безпосередній дозвіл проявитися (сказатися) Іншому не так, як заплановано, а належно собі (через самобутній скачок). Тобто доля є „Об'ємлючим” (Ясперс), яке засвідчує себе не на певній ділянці, а скрізь і послідовно. Доля ставить людину віч-на-віч з собою, відкриває вікно в людину, задає їй тон і відпускає на суд власного рішення: бути чи існувати. Таким чином, доля людини як такої – невпинно самовизначатись до рівня особистості. Тобто „місця” самостійного і безперервного прийняття рішень бути більшою за себе буденну задля більшого в цьому світі, ніж земне.

Таким чином доля людини як такої – бути зверненою до буттєвості самого буття. А буттєвість буття – це справжня сутність буття.

Справжня сутність буття – в самовідкритті, тобто в акті утримання-відхилення. Буття не є щось спочатку для себе, яке пізніше здійснює певне розкриття. Про це

⁵ До слова, М. Гайдеггер говорить про долю як зазор буття. Слово „зazor” несе в собі либоке смислове навантаження. Зазор не проступає в предметному світі. Це і „лунка” (як гарантія місця людини в світі). Це і „проміжок” (як свідчення проміжного становища людини в світі). Це і „сором” (як можливість розпізнавати себе в світі).

⁶ До слова, можна сказати, що доля – це воля Божа.

неодноразово казав М. Гайдеггер. Самовідкриття не є якістю буття. Це “не-якість” буття. Неможливість бути певною якістю чи характерною рисою. Самовідкриття є своєрідним топосом (граничним виявленням (ієрофанією) позитивності буття), в якому буття „береже” свою сутність, дбаючи про її недоторканість. Самовідкриттям буття щадить, опікає (ухиляє) власну сутність від зазіхань механічного (фальшивого) мислення.

М. Гайдеггер вважав, що самовідкриття належить до властивостей буття. І під властивостями мав на увазі те, в чому буття зберігає власну сутність як власну [2, с. 122-123]. Якщо якість – це наявність істотних ознак, показових рис, прикмет, за якими можна визначити щось, то властивість буття – це його достойність. Не сукупність визначальних рис, а прийняття сукупності рис в себе.

Властивість буття – це міра, горизонт сутнісних можливостей людини як такої. В контексті сказаного не складно вловити, що мова йде про доленосність. Таким чином, самовідкриття – це звернення буття до сутності людини. Буття закликає людину звертанням (крізь „зов”) з самовідкриття і в ролі самовідкриття. І сутність людини покоїться в тому, що вона викликана („потрібна”) буттям як таким. Поза виклику (вимоги, потребувань) буття як такого, людина не є тим, ким вона є суть. Отже, необхідність необхідна через звільнення свободи.

Потрібно звернути увагу на те, що коли мова йде про справжню сутність буття, то спокій людської сутності, який світить крізь „вимогу” буття як такого, не тотожний втраті руху. Спокій сутності людини „гарантується” викликом буття, оскільки спокій є особливим рухом. Особливість такого руху в зосередженості. [1, с. 146]. В парадоксальному єднанні майбуття і імпульсу буттєвості. В русі назустріч і одночасно скрізь.

Спокій – це рух, який не отримується, а здобувається щомиттєвим доленосним зусиллям. Тобто таким збиранням, яке лише з самого себе задає міру „фальшивому” мисленню, чим репрезентує напрям руху і силу тривання. І одночасно цим „завданням міри” не тільки відпускає і відсилає рух, але й втримує його. Отже, спокій – це свідок умоглядності буття, „почуття” буття в іншій тональності. Не на рівні сентиментів. Це орбіта закону.

Те, що явища імпульсу буття (сущє) є для нас очевидними, а сутність буття – недосяжна, залежить не від нас (людина як така в порожнечі, безвідносності). Це забезпечено сутністю буття. Крізь самовідкриття, яке в дійсності є самозахованістю. Відкриваючи себе людині, буття вже заховалось. Ця самозахованість – не відсутність (нон-фінальна процесуальність) буття, адже буття не та річ, яку можливо відняти і забрати. Самовідхилення – це той спосіб, яким буття є, тобто посилає себе як присутність. Самовідхилення – це вимога бути присутнім. Спосіб відпустити себе в Ніщо. Отже, вічна таїна буття не ухиляє сутність людини в бік, а є сутнісною можливістю людської споконвічності. Тим, що є в пізнавальній структурі людського мислення апіорі, самопричинно.

Буття береже свою справжню сутність в споконвічних пізнавальних здібностях людини і тим знаменує людину як таку таїною, відкритим проектом буття (Гайдеггер).

Таким чином, людина, здійснюючи глобальні відкриття (Число, Логос, Ідея, Форма, Бог тощо), завдячує можливості неможливого бути власною сутністю (самодостатнім) або творить креативне на підставі буття як такого. В цьому справжня сутність буття і трагедія людини як такої. Людина не може ні привласнити глобальні відкриття, ні хизуватися ними, оскільки здійснює їх не сама, а на підставі більшого в собі. Належна „віддача” того, що саме себе відкрило, свідчить про гідність усвідомлення людиною справжньої суті буття. У відкритому немає справжнього буття, лише суще, а істина ховається за відкритим і знову закликає людську суть до відкриття. Тому не можна „милуватися” здійсненим, адже це акт захоплення собою. Потрібно йти далі, починаючи все з нуля. На тому світ і стоїть.

Самовідхилення (самозахованість), яке є неосяжністю, – це той спосіб, яким буття нескінченно триває буттям, не стаючи сущим. Тобто відправляє (наводить, рекомендує) себе. Ховаючи справжню сутність, буття не приховує себе, надаючи собі ваги, а сприяє Іншому. Дозволяє Іншому проявитися в будь-якому образі розуму (архе, рацію, причини, принципу). Через самовідхилення буття залишає після себе образи (проте не образи!) підстав, які у відповідності до свого походження залишаються назавжди невідомими. Людина часто ображається на небувале, звинувачує споконвічне в раптовості, скаржиться на обмаль часу „підготовки”, на те, що остаточне завжди застає зненацька. Проте образи – це не вихід. Це марне проведення часу (обдурювання долі). Тому таким немодним і зовні непродуктивним, проте єдиним ефективним на сьогодні способом отямитись від духовної млості є шлях звернення до імпульсу долі буття, до самовідхилення.

Таким чином, справжня сутність буття розумна. Вона ховається за стіною раціонально осмислених підстав, різноманітних форм представлення буття і є долею людини бути мислячою (розумною, а отже моральною) істотою.

Отже, особливість буттєвого імпульсу долі ґрунтується на тому, щоб берегти свою сутність в саморозкритті. Тобто тривати крізь утримання в собі (ховатися). Це приводить у відповідність (належне становище) природу шляху буття як підстави. Інакше кажучи, показує механізм дії (доленосність) буття як такого.

Природа шляху буття як підстави проста. В смислі не хитра і представлена в діянні „живого кільця” (Гайдеггер). Насамперед людина запитує про те, що „ніхто не бачив”, при цьому про те, що „неможливо не чути”. Це безпідставне. Власне, це і є імпульс долі буття. Стрибок „Щось”. Це супроводжується зустріччю з „глухотою” заданої міри буттєвим імпульсом долі. М. Гайдеггер назвав це „неслышимостью и немислимостью” [2, с. 167]. Це жах зустрічі з Ніщо – розминка з Щось.

Отже, запитуючи про „більше в собі”, людина виходить з себе конкретної (починає з себе, своєї ситуації), проте опирається на себе формальну (граничну) і результативно здобуває „вихід” (начало, форму подію). Такий „здобуток” не є наслідком (відповіддю) на запит людини. Він є відповідальним ставленням до того, що відбувається. Рухом триваючої миті. Символічним результатом вимогливої до себе людини (людини як такої). Не зрозумілим для буденності. Тому немає іншого „виходу”, як знову (невпинно) запитувати про „більше в собі”. Не втручатися

(допитувати), а філософувати (запитувати). Доки людина „повернута” до буття як такого лицем і запитує те, що вона відчуває „внутрішнім часом” (безпідставно), доти вона, хоч і зустрічається з мовчанням майбуття, має підстави торкнутися особливого в світі і переживати диво. Проте варто на мить зупинитися і підвести підсумок своїх здобутків, як все відразу і назавжди розсіюється, розпадається.

Таким чином, результат буття як підстави (достойність мислення), і результат буття як суцього (механічність мислення) не мають один до одного відношення. Тут потрібно пам'ятати, що буття як суще і буття суцього (Dasein) не теж саме. Буття суцього – це Інше, а буття як суще – це власне суще (відчужене буття). Шлях буття як підстави свободний і неспинний. Він має своїм результатом власне себе, як більше за себе суцього. Це вдячне ставлення до дійсності дійсного і завжди вихід (триваюча мить). Шлях буття як суцього залежний і примхливий. Він має своїм результатом не своє, проте і не Інше, а щось посереднє, утопічне. Це налаштування (потреба) компенсації, відшкодування дійсного в дійсності і завжди наслідок (обрив цілісності, який являється у вигляді зв'язку). Отже, необхідно, по-перше, постійно запитувати буття як таке, укріплюючи налаштування своєї (людської) сутності на належне. І по-друге, пам'ятати, що висловлене, виражене, пережите буття – це не буття як таке і не буття як Інше, а суще.

Буття як таке рухається назустріч (з майбуття). Тому завжди не те, щоб попереду (хоч це в порядку часу саме так), а вислизає. Людина приречена мислити „вослед” (Гайдеггер). Водночас це не привід чинити опір долі чи нудити світом, а заклик діяти вдячно – так, як належить діяти людині. Тобто запитувати (осмислювати) долю. Не переосмислювати долю як рок чи фортуна, невблаганність чи примху, а усвідомлювати її як парадоксальний спосіб укріплення власне сутності на підставі буттєвої міри. Людині як мислячій істоті заборонено йти пробоєм, шалено. Це не наказ „зверху”. Просто відчайдушний рух напропале – неприродній стан людини. Це невластивий людській сутності простір. Людина як така залучена в живий круговий рух і не обертається на щось неприродне як надприродне, а налаштована на розумне пізнання (звернення) своєї споконвічності. Саме вічне осмислення вічності виходить у вічність, а не заганяє в рух білки в колесі. Зрушити з місця цілий світ, не порушуючи світового закон, – справа людської сутності. Тобто її споконвічної здібності „звертатися” (не згортатися). Бути спрямованою на безумовне. Переживати „більше за себе”. Значить, „завиваючись” у власне своєму не дозволено забріхуватись (закручувати думку), проте є необхідність не лише замикатися, а обов'язково „відпиратися”.

Висновки

Є дещо дивакуватим робити висновки після тексту, який проводить крізь себе думку про неможливість виводити з доленосного дещо. Висновок завжди зазіхає на буття як таке і викривлює його доленосність. До того ж доленосність є „без кінця”. Вічно, постійно, однорідно. Проте сучасність ставить „сучасні” вимоги і не сприймає справжніх вимог. В цьому також „світить” діяння доленосності буття як такого. Тому головним висновком буде не думка про долю як „тесамість” (Іншу межу) свободи і

необхідності, а ствердження необхідності бути дитиною. Дитина завжди сама, проте не самотньо. Вона не одна, а сам-остійна. Людині варто позбутися комплексу „батька” (дитини, яка до-росла). Діти – це істоти, які діють безпомилково через те, що завжди приймають тільки власні рішення. Діти не вміють виконувати накази і не коряться дорослим, тому що сприймають будь-яке звертання як прохання. Вони просто або роблять те, що їм пропонують, або роблять вигляд, що не чують заклику, коли не можуть відірватися від гри. Дорослий забуває, що дитина, яка грає, вчиться бути не дорослим, а укріплює свою можливість бути безпосередньо, тобто не нудьгувати і не марнувати час наодинці з собою (з цілим світом). Дорослість приходить сама собою. Гра ж – безумовне уміння. Від гри не можна відволікати, гру не дозволено обривати, припиняти. Дорослий завжди наражається на опір дитини, коли втручається в хід гри. І або зловживає своєю „дорослістю” (чином, виваженістю, досвідченістю), заважаючи дитині і караючи її за опір комплексом вини, або самозрікається, ухиляється від напору свого „багажу”, надаючи дитині простору, а собі „доброї честі”. Самозречення здійснюється не заради похвали, а на користь споконвічності. Доленосність ніколи не дасть рецепту від „утворень забуття”, яке захищає живе і здорове ставлення. Проте вона – закон, тобто суд, який через відродження всезагального блага висуває елементарну вимогу не забувати (не віддавати забуттю, не зраджувати долю), що ті уроки, які людина здобуває під час безпосередньо триваючої гри є чистими, всеможливісними, неосяжними. В такий спосіб (безумовно вимагаючи *бути собою до невідомих пір*) доленосність втримує абсолютну владу над фальшивим (механічним) становленням.

Література:

1. Хайдеггер М. Положение об основании / Мартин Хайдеггер. Положение об основании / Пер. с нем. О. А. Коваль – СПб. : АЛТЕЙЯ, 1999. – 294 с. – ISBN 5-89329-078-X.
2. Філософський енциклопедичний словник (ФЕС) / [уклад. Шинкарук В. І.]. – К. : Абрис, 2002. – 744, [1] с. – ISBN 966-531-128-X.
3. Спиноза Б. Етика / Б. Спиноза Етика / Пер. с лат. Я. М. Боровского, Н. А. Иванцова – СПб. : Издательский Дом “Азбука-классика”, 2007. – 352 с. – ISBN 978-5-91181-453-3.
4. Хайдеггер М. Введение в метафизику / Мартин Хайдеггер Введение в метафизику / пер. с нем. Н. О. Гучинской – СПб. : Изд-во: НОУ – “Высшая религиозно-философская школа”, 1998. – 304 с. – ISBN 5-900291-10-3.
5. Мамардашвили М. Введение в философию / Мераб Мамардашвили. Мой опыт нетипичен. – СПб. : Азбука, 2000. – 400 с. – ISBN 5-267-00287-9.

Annotation

Oblova Ludmila *The fateful of being as it is.* The article is analyzed the fateful essence of being as it is. On the M. Heidegger's experience author proposes the awareness attempt of the real being essence as it is through the comprehension of the being way nature as a ground. The efforts are concentrated on the destiny phenomenon (inquiring, which impossible to go round) through ignoring of the alienated imagine about destiny as a fate (inflexible definiteness) or fortune (unreasonable predefined). Author approves that the fateful of being as a ground is a voluntarily obedience of human's essence.

Key words: fate, fateful, impulse of the fate of begin, freedom, necessity.